

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1338/2020
01.12.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Јасмине Васовић, Биљане Синановић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Маријом Рибарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела фалсификовање новца из члана 223. став 2. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Жарка Шурбатовића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу 7К бр.947/2018 од 09.12.2019. године и Апелационог суда у Нишу 12Кж.1. бр.286/20 од 03.06.2020. године, у седници већа одржаној дана 01.12.2020. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Жарка Шурбатовића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу 7К. бр. 947/2018 од 09.12.2019. године и Апелационог суда у Нишу 12Кж.1. бр.286/20 од 03.06.2020. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости **одбацује**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу 7К.бр.947/18 од 09.12.2019. године окривљени АА је оглашен кривим да је извршио кривично дело фалсификовање новца из члана 223. став 2. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од 1 године и 6 месеци, у коју се урачунава време проведено на задржавању од 03.02.2016. године до 04.02.2016. године, а коју ће издржати по правноснажности пресуде, и на новчану казну у одређеном износу од 300.000,00 динара коју је дужан да плати у року од 3 месеца по правноснажности пресуде, а уколико у датом року казну на плати иста ће се заменити казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Окривљеном је изречена и мера безбедности одузимање предмета извршења кривичног дела и то 5 лажних новчаница у апоенима од 100 евра, серијских бројева наведених у изреци првостепене пресуде. Истом пресудом окривљени је обавезан да суду плати на име паушала износ од 20.000,00 динара и оштећеном на име истакнутог имовинско-правног захтева износ од 60.749,95 динара, а све у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Нишу 12Кж.1.бр. 286/20 од 03.06.2020. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и пресуда Основног суда у Нишу 7К.бр. 947/18 од 09.12.2019. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног, адвокат Жарко Шурбатовић због повреде одредаба кривичног поступка, повреде закона на штету осуђеног и погрешне примене материјалног права са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев за заштиту законитости, побијане пресуде укине и предмет врати на поновни поступак и одлучивање првостепеном суду.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП) доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је на седници већа коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП не би било од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет те је након оцене навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП док је у преосталом делу недозвољен, односно нема законом прописан садржај.

Бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости указује да је нижестепеним одлукама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП на тај начин што се првостепена пресуда заснива на доказима на којима се пресуда не може заснивати, односно на доказу који је прибављен на незаконит начин и који се морао изузети из списка предмета, а што је уосталом и био налог из првобитне укидајуће пресуде Апелационог суда у Нишу. Наиме, ова повреда огледа се у томе да иако је основни разлог за првобитно укидање првостепене пресуде била неправилност у записнику о препознавању лица од стране оштећеног ББ и сведока ВВ те су записници ПО-10/16 од 03.02.2016. године оцењени као незаконито прибављени докази, у новом поступку првостепени суд управо на записнику о препознавању лица од стране сведока ВВ заснива осуђујућу пресуду иако је тај записник идентичан препознавању лица које је изнео оштећени ББ, а који доказ је оцењен као незаконит.

Врховни касациони суд, супротно изнетим наводима у захтеву за заштиту законитости које је бранилац истицао и у жалби на првостепену пресуду, налази да иако је поступљено противно члановима закона којим је регулисана процесна радња препознавања лица не ради се о битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Наиме, одредбом члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП прописано је да битна повреда одредаба кривичног поступка постоји када се пресуда заснива на доказу на коме се по одредбама овог закона не може заснивати, осим ако је, с обзиром на друге доказе, очигледно да би и без тог доказа била донесена иста пресуда.

У конкретном случају, не ради се о битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП због које је неопходно укидање правноснажне пресуде будући да би с обзиром на друге доказе, очигледно била донета

иста пресуда, ово првенствено имајући у виду категоричну изјаву оштећеног ББ са главног претреса који је указао на окривљеног као извршиоца овог кривичног дела, као и извештај ПУ Ниш од 16.10.2017. године из којег произилази да је регистрована међусобна комуникација између мобилног телефона који је користио окривљени са мобилним телефоном који је користио оштећени и то на дан пре критичног догађаја и на сам дан извршења кривичног дела, те је нижестепени суд јасно образложио из којих доказа очигледно произилази да би и без записника о препознавању лица донета иста пресуда.

Осим тога у поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног указује да су побијаним пресудама учињене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП и члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, као и повреда одредбе члана 440. став 2. ЗКП.

Међутим, како су одредбом члана 485. став 4. ЗКП таксативно набројане повреде закона које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и жалбеним судом, а које представљају разлоге из којих окривљени преко браниоца може поднети захтев за заштиту законитости (члан 74., члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10), став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП), то је подношење захтева за заштиту законитости због повреде закона из члана 440. став 2. ЗКП и битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) и члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП недозвољено.

Захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног указује се и на повреду права на правичну одбрану и права на предлагање и извођење доказа зајамчених Уставом и Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода, али се истакнуте повреде права окривљеног не образлажу. Наиме, одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП), а у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП мора се доставити одлука Уставног суда или Европског суда за људска права. Како бранилац окривљеног уз захтев за заштиту законитости није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђено да је у поступку повређено или ускраћено људско право и слобода окривљеног АА зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима, Врховни касациони суд налази да захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, у овом делу, нема прописан садржај.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП и члана 484. ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.

Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић